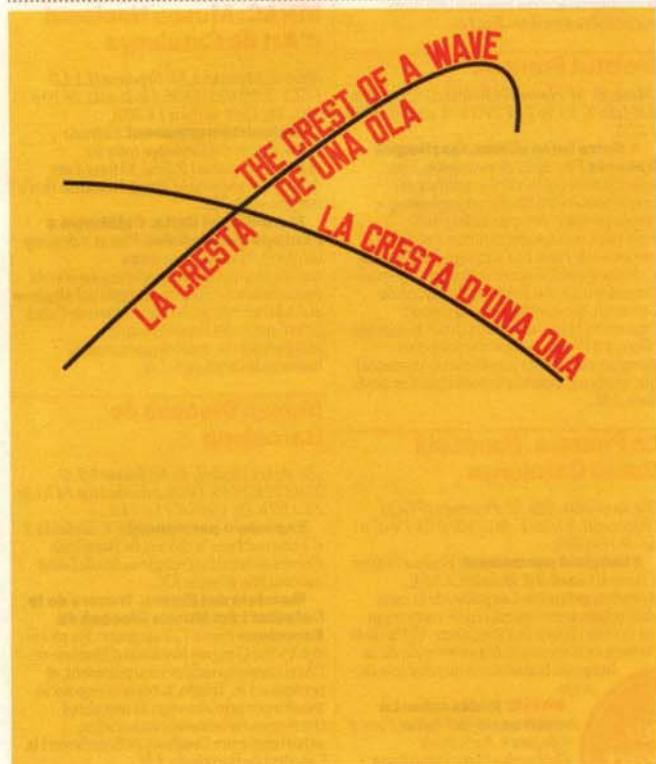

Crítiques

La cresta d'una ona

Tres-cents mil sobres de sucre amb aquesta frase corren per Barcelona.

★★★★★

Lawrence Weiner

Fundació Suñol. Nivell Zero.

Fins al 15 de novembre.

Un drap de cotó embolicat al voltant d'una ferradura de ferro llançat contra la cresta d'una ona. Aquest és el títol de l'obra que l'artista Lawrence Weiner ha escollit realitzar a la nostra ciutat. Un dels màxims exponents de l'art conceptual dels anys seixanta a Nova York, Weiner és avui un avi amb la barba blanca. I quasi com continua la cançó, un avi que ens explica històries de ferros perduts en mig de les ones. Perquè la frase escollida explica una història, una acció que el passat 6 d'octubre va dur a terme –ell, els comissaris Max Andrews i Mariana Cánepa, i Sergi Aguilar, el director de la Fundació Suñol– en un espigó del port de Barcelona. Però aquesta és només una de les quatre parts en què es divideix el projecte, l'última, per ser exactes.

Si desfem el camí, i seguim la premissa de l'art conceptual de fer prevaldre la idea per damunt de l'objecte, ens adonarem que la frase no és només el títol de l'obra, sinó l'obra en si. Per això l'únic que veurem al Nivell Zero és aquesta frase, escrita en català, castellà i anglès, de color groc, vermell i blau, en la paret del pati;

mentre l'interior, buit, s'omple del so d'una composició musical que repeteix la frase a ritme de rap.

Ara bé, l'aparent insignificança de la frase i de l'acció que descriu contrasta amb el significat de les paraules que la conformen, escollides amb la intenció d'explicar altres històries. El cotó i el ferro són materials importats per als àrabs, i Weiner assegura que l'interessant de les seves declaracions és la relació entre els objectes i els éssers humans.

I aquí és on entra la part més ambiciosa del projecte, que ha consistit a distribuir 300.000 sobres de sucre amb la frase i els colors de Weiner. Restaurants, bars, pastisseries, hotels... del Teatreneu al Zurich, del Semon a la Laie, del Dry Martini a la Clínica Quirón. La varietat dels locals on trobareu els llampants sobres grocs van de punta a punta de Barcelona, des del Mirablau al 7 Portes.

Veritable escultura pública, encara que efímera, aquesta peça és, segons l'artista, un "regal als ciutadans". Perquè el moviment de materials i l'intercanvi lingüístic apunta al component més important: l'espectador. I en una ciutat on tothom queda per xerrar tot fent un café, quina millor obra pública que un sobre de sucre? –Joana Hurtado

Melting Pop

★★★★★

TVBoy

Galeria Sàfia. Fins al 31 d'octubre.

Sortint d'un formatge emmental o d'una sopa Campbell, els personatges que protagonitzen els grafitos de TVBoy es troben a mig camí entre la innocència del dibuix animat i la violència del món contemporani. O potser són les dues coses alhora, i el que vol aquest artista amb els seus nens de cap gros és convertir el món contemporani en la frívola mirada de Tom i Jerry. Empunyant un osset de peluix de la mateixa manera que un ganivet afilat, un d'ells apunta l'espectador amb una pistola, fent-nos veure la mítica sopa de tomàquet com un gran bassal de sang. Ara bé, la referència a la llauna de Campbell té altres connotacions: Warhol, evidentment, i amb ell, la crítica a una societat dirigida per les grans multinacionals, en què mana el consumisme i el lliure mercat. Perquè la superficialitat del pop-art és, a

TVBoy és l'artista i el personatge.

aquestes altures, més que discutible, no en canvi la tendència de llegir-lo com a tal. En un dels dibuixos, on ens assenyalen amb el dit sobre la frase "Waiting for you on TVBoy army", ens obliga a pensar en el mític cartell que emula: l'Oncle Sam buscant reclutar soldats nord-americans per anar a lluitar en la Primera Guerra Mundial. La comparació és evident, però no acaba de ser clara, i el to de propaganda bèl·lica ens torna a confondre. –J.H.

Obra única

Acampada trampa

Transicional objects,

de Cornelia Parker. Galeria Carles Taché. Fins al 15 de novembre.

Acampa en el terreny de la percepció. S'instal·la en la consciència. Però en tota experiència hi ha incertesa: ha quedat al descobert la fragilitat de la tenda protectora. Perquè està feta de xarxa, i doble, com les d'atrapar animals, amb fils que poden deixar immobilitzats, amb hams agressius contra la presa i bosses de contrapès plenes de perdigons per disparar a matar.

Parker l'ha muntat contra l'aparença: on hi havia lleugeresa i relaxament, hi creix tensió i perill. El refugi, la tenda, es transforma en una trampa amb un nou entramat de fils i piquetes

en trànsit d'usos i significats. Un objecte transicional –d'on pren el nom– com els de la teoria postfreudiana del psicoanalista i pediatra anglès Donald Woods Winnicott, aquell que situa en l'etapa que va de la dependència absoluta com a ésser a la independència. És la imatge reinventada a través de l'acció artística, alliberada de les cordes del sentit i la visió única, que suspesa en fa aparèixer de nous i de noves, com si les arrenqués de terra, on s'amagaven, que emergeixen per un objecte que ha de ser el que era. S'han desfet els nusos, han caigut els contrapesos del sentit que ja no li pertany. S'ha de tornar a aprendre, sense parar en una acampada. –Carolina Tubau

Art